

Produkcija Radionice kreativnog pisanja 2019.

Put u središte kratke priče

23. listopada 2019.

Dani Ksavera Šandora Gjalskog 2019.

Voditelj: Miroslav Mićanović, prof.

Sadržaj

Leona Žugec	2
<i>Bio sam nešto, jednom</i>	2
Karlo Krznar	3
<i>Njih dvoje, koji fotografiraju jedno drugo – istodobno</i>	3
Leonarda Ban	4
<i>Ali ljubav uvijek iskopa neki pas</i>	4
Hana Hostić	5
<i>Moj privatni muzej</i>	5
Laura Juranić	7
<i>Možda ti stignem reći</i>	7
Laura Kralj	10
<i>Posljednja fotografija</i>	10
Lea Mrzaz	11
<i>Ali ljubav uvijek iskopa neki pas</i>	11
Sara Šeb	12
<i>Slušaj ti</i>	12
Magdalena Blagec	13
<i>Ali ljubav uvijek iskopa neki pas</i>	13
Marija Miketić	14
<i>Ali ljubav uvijek iskopa neki pas</i>	14
Eva Vrgoč	15
<i>Njih dvoje koji fotografiraju jedno drugo - istodobno</i>	15
Marija Ban	16
<i>Čitateljica</i>	16

Leona Žugec

Bio sam nešto, jednom

Bio sam nešto, jednom.

Trenutak nečega. Nešto je ondje.

Nešto što nikad ne zaboravljam. U mojim kostima, teži na mojim plućima, kuca u najdubljim klijetkama mojeg skamenjenog srca.

Miris svježe pokošene trave, pjev ptica, miris asfalta nakon kiše- nestao je.

Mogućnost nošenja samog sebe, trenuci predanosti i brzine, stopala koja su mogla osjetiti i najmanju vibraciju. Moje oči primjećuju zelenilo, visine nebodera, usađen rast skrivajućih sjena i vječni progon.

Trenutak završi, fantom nestane u mističnosti vremena.

Bio sam nešto drugo, jednom.

Nisam zaboravio

Karlo Krznar

Njih dvoje, koji fotografiraju jedno drugo – istodobno

„Ti si na redu“, rekla mi je pružajući mi fotoaparata u ruke.

„Hajde, što čekaš, uslikaj me!“

Volio sam taj glas. Tako krhak, a ipak dovoljno snažan da pokrene osjećaje, otključa srce za nekog tko nikad prije nije volio i nije znao što znači ljubav. Glas ljetnog maestrala koji se provlači kroz kosu i pokreće lepršave jedrilice na pučini mora. Stajali smo tako, nas dvoje. Na jednom od mostova Temze i gledali se. Ona mene, ja nju. I tako iz dana u dan. No jednog se dana nije pojavila. Kao sunce koje prekrije oblak. Nestala je. Zašto? Kamo je otišla? Nisam dobio odgovor. Čekao sam satima, kasnije i danima.

Gdje su nestali svi oni osjećaji, sva ona sreća i ushićenje? Zatvorio sam se u svoju polutamnu sobicu gdje bih proveo sate razmišljajući. S vremenom više nisam izlazio. Nisam jeo, ni pio. Pretvarajući se u kostur, tonuo sam u svoju stolicu i propadao, sve dublje i dublje. Gasile su se moje posljednje zvijezde, moje posljednje nade, a da ja to nisam ni primjećivao. Ponekad se mislim vratim na „naš“ most.

Ti fotografiraš mene, ja tebe i tako ispočetka, do beskrajnosti. Tvoje plave oči gledale su me dajući hrabrost i spokoj mojoj bijednoj duši, rastapajući mi srce i šireći ljubav kroz moje vene. Što bih sve dao da se vratimo u te dane kada smo sjedili na tom mostu i gledali zalazak sunca čekajući da padne mrak kada bi se safirno nebo uzdiglo nad nama. Gdje su nestale te uspomene? Jesu li isparile?

Možda su otišle do neke druge osobe, odabrale neku drugu ljubav. Ili nas samo žele prisiliti da okrivimo te jadne obične ljude da su nam ih ukrali i da su sada lopuže i grešnici. Ne! Te su uspomene ostale u onom fotoaparatu, na onom mostu čekajući dan kada će nastaviti teći dalje i kada će ih nove uspomene nadomjestiti.

Leonarda Ban

Ali ljubav uvijek iskopa neki pas

Možda se nikad nisam trudila zavoljeti te
i dopustiti ti da budeš moj prijatelj
Na neki način bio si moja briga
koju sam ja najmanje tražila
Njuškicom si kopao oko mojih stopala,
gurkao ih i tražio svoje mjesto u mojem krilu
Pokušala sam ti pružiti ljubav
ali netko prije tebe iskopao ju je već odavno
Neki pas.
Ali mislim da je rupa sad bar malo manja.
Ne mogu reći da sam u pravu.
Ne mogu reći da mi je krivo.

Hana Hostić

Moj privatni muzej

Sinestezija (starogrčki syn (ujedinjene) +aesthesia (osjeti); ujedinjenje osjeta) spontana je subjektivna asocijacija raznorodnih osjeta izazvana izravnim doživljavanjem samo jednoga od njih; učenje i osjećaj po kojem se ono što opažamo svojim osjetilima može miješati (mirisi imaju oblik, boje, zvukove.)

5 sati. Buđenje. Umorna sam, ne da mi se, standard. Sve mi je još mrak u glavi. Ko da je sipa ispustila ono crno. Ili hobotnica... Kaj opće puštaju hobotnice to? Hobotnice su jako fascinantne životinje. Način na koji mijenjaju boju prema okolišu u kojem se nalaze. Prema danu, noći ili pak kamenu koji je ispod njih.

Po noći je padala kiša pa mi mozak automatski traži samo sivo-plavu muziku, moju najdražu. Sretna sam zbog toga. Izađem van. Oh, sranje. Pa vani je jos noć. Ne mogu još slušati plavo-sivu. Putem do stanice slušam tamnoplavu s malo svijetložute zbog one dvije ulične lampe na onom kamenom putiću, a i zbog mjeseca koji je još u punom sjaju. Sjednem do prozora, uživam u tamnoplavoj, no ne zadugo. „Ej Hana!“, „Ej Roko!“. Okrenem glavu prema prozoru tri sekunde nakon što je sjeo do mene. Ako se pitate zašto - Roko ima bordo jaknu koja bi inače pasala uz tamnoplavu, no u ovoj situaciji, u kombinaciji sa tim žutim mrljama na sjedalu koje su same po sebi toliko uočljive da su depresivne, odvratno. Sad me ometa. Ometa me ta bordo boja. Fuj. Rade idem gledati utrku ovih kapljica koje klize niz prozor.

Evo nas u Zaboku. Razdanjuje se. Autobus nas pusta na cesti zbog radova na pruzi. Uvijek možete znati gdje ste po tome kako cesta izgleda. Osjećam se ko da sam već bila na ovom mjestu. Jednostavno znam da sam tu već bila zaglavljena. Znete to?

Sjednemo u kafić; smeđe fotelje, crni stol, krem zidovi, stolice od tamnog drva... i onda puste rozu glazbu. Ma daj, ne zezaj! Ujutro roza glazba. Od svih boja oni puste bas najgoru za ujutro. Oću van. Roko otvara usta, al njegovi tamnoplavi zvučni valovi ne dolaze do mene. Ne mogu se koncentrirati. Ta buka, taj rat u glavi je prejak.

U školi obično slušam narančastu, možda onu jarko plavu, a nekad i ljubičastu. Ne znam zašto, ali u školi volim slušati jarke boje. Vjerojatno zbog toga jer njihova čistoća nadvlada zamor oko

mene i usredotoči me samo na glazbu. Ne volim taj zamor, sve se pomiješa, nejasno je, postane mi loše od toga.

Matematika. Kaj sad piše na ploči? Tri plus devet jeee... tri je žuto, devet tamnosmeđe, dvanaest narančasto. Bijelom kredom pišem narančasto.

Pod velikim odmorom uvijek slušam smeđu, to zbog boje duhana, valjda. Ona nakon tri minute odlazi. Zakaj bježi? Zaglavljene smo tu skupa!

Hrvatski. On čita svoj tekst. Njegov tekst je tamnozeleni, mekan, topao, zbog bakrene linije koja se provlaci ispod tamnozelene, čak nadzirem i tamnoplavu koja je dosta oštija od ostalih boja, ali u glavi imam savršeno skladnu sliku. Ko slika za muzej. Moj privatni muzej u glavi. Svaka osoba koju sam upoznala drugačija je boja. Drugačija slika. Svaka osoba ima svoje mjesto, svoju sliku na izložbi u mojoj galeriji. Ta slika je jedinstvena, ko nečije lice. I kad ju vidiš, bar na sekundu, zapamtiš je, i bolje ti je da ju ne zaboraviš, moraš zapamtiti ljude i ko su oni. Nekad sam na jednom mjestu, zatvorim oči, a kad ih opet otvorim, ja sam u potpuno drugačijem okružju. Ma, vjerojatno ne kužite. Ne mogu vam to objasniti na način da skužite jer sam ja nigdi. Mislim da nitko nikada neće voziti tom cestom. Mogu vam jedino naslikati na platno. Ma, ne mogu ni to, nisam toliko talentirana. To je bas bezveze. Ak niste jako talentirani, nikad se nemrete u potpunosti izraziti. Ili vas ljudi krivo shvate, ko vi mene sad. Ne sjećam se kad sam kad sam otkrila da imam ovo stanje. Ali živim. U mom privatnom muzeju. Na neki način je dobro.

Laura Juranić

Možda ti stignem reći

Trčim prema najbližem parku, koji udaljen je nekoliko metara od moje kuće. Trčim kao luda, no ne znam zašto. Čeka li me netko? Pokušavam li pronaći nešto...ili nekoga? Kada sam stigla do parka, gledam uokolo, upijam sve boje, udišem svježiji zrak i pitam se: zašto sam ovdje? Krenula sam dublje u park, gdje nalazi se maleno jezero, okruženo šarolikim cvijećem. Često imam osjećaj kao da nisam sama, kao da je netko uz mene. Pogledam lijevo, ništa. Pogledam desno, opet ništa. I zatim, pogledam ispred sebe. I ugledam tebe. Sjediš na klupi i promatraš jezero u tišini, potpuno sam. Izgledaš tako smireno, ali i usamljeno. Nikada prije u životu nisam vidjela nekoga da tako spokojno promatra nešto, uživajući u miru oko sebe. Gledam te već neko vrijeme, i ostala sam zapanjena kada si uzdigao glavu i pogledao ravno u mene. Tvoje plave oči promatrane su me, ne pokazujući sreću, ni ushićenost, ni tugu, ni zabrinutost. Gledali smo se u oči neko vrijeme, kad odjednom, ustaneš. Krenuo si prema meni, i u tom trenu nešto me povuklo pa sam i ja krenula prema tebi. Vrijeme je prolazilo tako sporo, a ja sam umirala od želje da dođem do tebe. Kada je između nas postojala udaljenost od par metara, stali smo. Samo smo se gledali. Ja sam se blago osmjehnula i odlučila započeti razgovor. Baš kada sam te pozdravila, jato leptira je proletjelo između nas. Bilo ih je na stotine, letjeli su velikom brzinom, stisnuti jedni uz druge toliko, da tebe više vidjela nisam. Kada su svi leptiri nestali, ti kao da si nestao s njima, i da se više nećeš vratiti.

Tada sam se probudila. Teško sam disala, bilo mi je jako vruće, kao da sam trčala u snu. Ali čudnog li sna. Nikada prije nisam sanjala osobu a ovaj san govori mi da će se uskoro nešto dogoditi. Dobro ili loše, ne bih znala. Znam samo da ovaj san nije bio običan.

Zimski su praznici, i vrijeme najčešće provodim kod kuće, u zatvorenom. Ali danas moram otići do centra grada da kupim čokoladu za vruću čokoladu koju ću večeras napraviti. Obukla sam svoju zimsku jaknu, kapu, šal i par rukavica, navukla sam crne čizme i krenula prema centru grada.

Kada sam stigla, sve je bilo puno ljudi. Ulaze i izlaze iz trgovina i kafića s velikim osmjesima na licu. Ušla sam u trgovinu s čokoladom i kupila jedan paket. Vraćajući se prečicom da brže dođem kući, čula sam glazbu u blizini. Hodala sam prema zvuku koji je postajao sve glasniji i glasniji.

Uočila sam grupu ljudi okupljenih oko jednog dečka koji je pjevao jednu pjesmu uz pratnju akustične gitare.

Malo sam se brinula, s obzirom da rukavice nije nosio zbog prstiju koji su lagano prolazili preko žica gitare, donoseći blag i smiren zvuk. S blagim osmjehom gledala sam u prazno, uživajući u glazbi poput mnogih ljudi oko mene, kad odjednom, čujem zvona. Bila sam zbunjena, jer jedina osoba koja je u rukama držala nešto što ispušta zvuk bio je taj dečko. Pored njega nije bilo nikoga tko bi mogao držati malena zvona i proizvoditi taj zvuk. Poblize sam se koncentrirala na zvona, primjećujući da zvone neku melodiju, meni nepoznatu. Okrenula sam se oko sebe nekoliko puta, ali nisam vidjela apsolutno nijednu osobu, koja drži zvona u rukama. Je li to onda samo u mojoj glavi? Pričinjava li mi se zbog hladnoće?

Odlučila sam zaboraviti na te misli i koncentrirati se na stvarnost. Ali tada sam se sjetila. Sjetila sam se davnih dana kada mi je moja draga, voljena, baka pričala o srodnim dušama. Rekla mi je da, ako ikada budem u blizini svoje srodne duše, ta osoba i ja čuti ćemo zvona kako zvone. Tu priču više sam smatrala pričom za laku noć, bajkom. No sada kada čujem ta zvona, mislim da je moja baka bila u pravu. Teško je povjerovati, ali je istinito. Mora biti. Još uvijek čujem zvona, i to jako blizu. Odlučila sam krenuti prema zvuku, no tada je leptir proletio ispred mene. Leptir? U ovo doba godine? Ili...ma ne. Ne može biti.

Zapanjena, pogledam oko sebe, promatramo svaku osobu pažljivo, dok me ushićenost i strah oduzimaju od glave do pete. Primijetila sam da je leptir proletio u određenom smjeru, prema jednoj osobi. Prema jednom dečku koji se, s druge strane velike grupe koja je slušala gitaristu, okrenuo i počeo hodati prema zebri da prijeđe preko ceste. I u jednom kratkom trenutku, niti na sekundu, vidjela sam njegove oči. Plave. To je on! To...to si ti. Širom otvorim oči kako me šok obuzeo. Nesvjesno ispustim paket čokolade i počnem hodati za tobom. Shvatila sam da si predaleko pa sam počela trčati. Trčala sam brzo, baš kao i u snu. Samo ovaj put znam zašto trčim. Zbog tebe. Možda uspijem doći do tebe. No već si bio kod zebre, svijetlo na semaforu zelenilo se, i ti si krenuo preko bijelih pruga, s rukama u džepovima, pogleda spuštenog prema dolje, ne obazirući se na nikoga i ništa oko sebe.

“Čekaj! Stani!”, doviknula sam, u nadi da ćeš stati i okrenuti se. Osjećaj tuge me preplavio kako sam shvatila da se moram potruditi da me primijetiš, jer što ako nikada više ne dobijem priliku poput ove? Što ako ti na kraju ipak ne stignem reći? Pogledalo me nekoliko ljudi, uključujući tebe. Okrenuo si se i pogledao me na nekoliko sekundi, prije nego što si opet nastavio hodati, kao da živiš u svojem svijetu. Kada sam odlučila poći preko zebre, svi semafori su se ugasil. Auti

su se počeli kretati, što je značilo da nikako ne mogu preko zebre da dođem do tebe. Suze naviru u mojim očima kako shvatim da je vrijeme za odlazak kući, sve dok...

Ti ne staneš i okreneš se. Tvoje plave oči pogledale su ravno u mene, tvoje lice pokazivalo je iznenađenost i sreću. Znala sam da si shvatio. Shvatio si tko sam. Nasmiješila sam se i ti si mi uzvratio osmijeh. Gledala sam oko sebe, pokušavajući pronaći način kako da dođem do tebe. Počeo si hodati po nogostupu, niz ulicu, pa sam tako učinila i ja, ali s druge strane. Oboje smo počeli trčati, ne bismo li našli neki siguran prijelaz da se sretnemo. S vremena na vrijeme, pogledali bismo se, naši osmjehi bili bi sve veći, bili bismo sve sretniji. Jer oboje smo čuli zvona, oboje smo vidjeli leptira i znali smo. Znali smo da smo srodne duše, znali smo da nam je suđeno, znali smo da se moramo sresti. Imali smo isti san. Sve se činilo stvarno kada smo se pogledali u oči. Sada još samo moramo stati jedno ispred drugoga i postati jedno. Još sam samo morala stati ispred tebe...i reći ti. Ali jedino što nisam znala je kada ću to učiniti.

Jer ova zima, ovaj dan, nije bio pravi trenutak da stanemo jedno ispred drugoga i da završimo svoj san. U ovom trenutku nije nam bilo suđeno. Šteta što ti na kraju, ipak ne stignem reći.

Laura Kralj

Posljednja fotografija

Kolovoz, ti i ja i zalazak sunca i tišina i mir, ti slikaš mene, a ja slikam tebe, samo kako bi nam ovaj predivan, posljednji zajednički trenutak ostao u sjećanju, ostao zabilježen u našim fotoaparatima. Prvi puta kada smo se sreli nisam te ni primijetila, a sada ne mogu vjerovati da će slika koju u ovom trenutku slikam biti samo još jedna uspomena na tebe. Znam da nitko nije vječan, ali zašto je već došao trenutak našeg rastanka. Znam, godine su nas već pregazile, prošlo je naše vrijeme, ali kao da je jučer bio dan kada smo se upoznali, kada sam se napokon prepustila i dala ti priliku, istina bilo je to prije pedesetak godina, ali u mojem sjećanju nije ispario ni jedan najsitniji detalj tog čarobnog dana. I taj trenutak imam zabilježen u ovom, neki bi rekli, prastarom aparatu, samo što se tada na licu nije dalo vidjeti ni jedne bore, ni jedne staračke pjege, a sada samo čekam tvoj posljednji izdah, tvoje posljednje „Volim te“. I evo došlo je ti si vječno zaspao, a ja sam ostala, uz kolovoz, zalazak sunca, tišinu, mir i tvoju sliku na svom fotoaparatu.

Lea Mraz

Ali ljubav uvijek iskopa neki pas

Ne vrti se oko mene kao da sam tvoje Sunce kad sam zapravo samo jedan od mjeseca potpuno suvišan tvojoj zemaljskoj orbiti. Ne skači oko mene gorljivo mašući repom kad ti u očima suhim od istine s bezuspješno spuštenim kapcima obmane vidim samo odsjaj one male šuplje loptice pokrpane mojom odanom strašću koju ti tako naivno bacam ravno u proždrljivu dubinu tvojih zabludom opijenih ralja. Ne grizi me svojim krvoločnim očnjacima, ne grebi me svojim razornim kandžama izoštrenim pohotom ako nemaš snage da mi ih zariješ duboko, duboko ispod hladne, prozirne kože ispucale od naleta tvog hotimičnog ledenog daha lišenog svake nježnosti. Ne stvaraj ni ogrebotine na mojim rebrima ako nisi spreman gledati krv okaljano neobuzdanom požudom kako šiklja ravno iz mog srca tebi pod kožu. Preko vena i preko arterija kola tvojim krvotokom miješajući se s onim što je još jučer pripadalo samo tebi. Sada, tvoja kraljevska krv više nije plave boje, tvoje ruho više te ne krije, tvoja kruna pala ti je s glave. Pitaš se jesam li je ja bacila kako bih te bila dostojna ili si ju ipak ti hotimično odbacio prihvativši moju ponudu? Jesam li ja počela kopati preduboko nadajući se da ćeš me slijediti? Jesam li tražila kost koja nikad nije ni zakopana? Možda mi nećeš znati odgovoriti jer znaš samo lajati, ali ako si dostojan svoje vrste, duboko ćeš zariti svoje neumorne kandže i kopati, kopati, sve dok ne iskopaš...

Sara Šeb

Slušaj ti

Slušaj ti, što sjediš u nekom kutku sobe misleći da je sve crno.

Ti, što brineš da nikada nećeš pronaći ljubav svoga života.

Slušaj ti, što ispred ogledala osuđuješ svaku svoju manu, svaku svoju nesavršenost.

Ti, što misliš da ne vrijediš zbog loše ocjene u školi, ili nekog komentara nebitnih ti osoba.

Znaj da će sve biti u redu. Znaj da će sve loše što te trenutno tišti jednom proći. Znaj da nitko nije savršen, da ocjena nije mjerilo znanja, a negativne komentare nemoj uzimati k srcu.

Zato počni voljeti život. Voljeti sebe. Živi svaki dan kao da je posljednji. Zahvali, voli, pomoli se i vjeruj. Jer, zaista nikad ne znaš kada će prave brige pokucati na vrata.

Magdalena Blagec

Ali ljubav uvijek iskopa neki pas

Ona je voljela velike šešire
dosadne muzeje, miris umjetnosti.
Šetala bi beskrajno,
a najednom bi samo podigla pogled
prema nebu i
nasmiješila se.

Ona se divila anatomiji leptira
čvrstoj nježnosti krhkih oblaka.
Gubila se u knjigama,
nestajala dok je bila prisutna.

Ona nije znala.
Ona je razumjela.

A on, on je samo bio tu.
Pamtio svaki njen korak
svaki njen pogled.

Uvijek se raznježio
kada nije mogao razabrati
sluša li ona Chopina ili Bacha.

Znao je kad se budi
i kada odlazi leći.

Ali on je bio daleko.

Ah, odista, jako daleko od njene rutine
koju je tako dobro poznao i
pamtio, i bilježio, i živio...

I zato bi ponekad,
ali zaista samo ponekad,
dopustio sebi da sa njome prošeće psa.

Marija Miketić

Ali ljubav uvijek iskopa neki pas

Došla je jesen. Ljetna razbibriga zamijenjena je obvezama i novim izazovima. Oko mene, neuglednog dječaka na klupi, svojim odlučnim koracima prolaze brojne prilike u sivim kaputima. Omamljen svojim mislima, glavom mi prolazi moja nepoznata osobnost, neodređena pripadnost te nevažna postojanost. Moja savjest opterećena dječakom rođenim bez obitelji i doma preuzima moj lik. Neprestano mi naviru pitanja o dječaku bačenom u vanjski svijet koji je usput izgubio sebe, a odgovori šute. Moju pažnju uspio je pridobiti prodoran zvuk zaustavljanja kočnica. U sljedećem trenutku, moje su se oči susrele s njim, običnim psom crne dlake. Njegova elegancija hoda prikrivala se svakim korakom punim boli. Prišao mi je. Sjeo pokraj mojih nogu te svoju snuždenu glavu prislonio na klupu. U vrlo neugodnoj atmosferi zbog straha od psa, ukočio sam se. No njegova mirnoća davala mi je do znanja da nema nikakvih loših planova sa mnom. Promatrao sam ga. Neodržavana crna dlaka puna zapetljanih čvorića prikrivala je tanašno, neishranjeno tijelo. Istrošene šape te brojne modrice otkrivala su da je riječ o lualici koja baš poput mene luta gradom bez ličnosti. Sve dužim promatranjem otkrivao sam naše sličnosti. Iz nekog razloga imao sam potrebu razgovarati s njim. Vjerojatno zbog naše sličnosti ili jednostavno zbog žudnje za dijeljenjem osjećaja. Moje su riječi počele teći, a njegove crne oči usmjerile su pogled prema meni. Zastao sam. Te crne oči očarale su me. One su ostale iste, nepromijenjene. Pokazivale su svu ljepotu i posebnost toga psa. Otkrivala su dobrotu, toplinu i nježnost. Nijemo su govorile o odlučnosti, ponosu, zaigranosti, ljubavi. Nastavio sam svoj govor. Upijao je moje riječi, boli, strahove. Pokazao je još jednu svoju vrlinu – slušanje. U ljudskom svijetu rijetko naiđemo na osobu koja sluša, koja želi suosjećati i poslušati probleme drugoga. No, on je znao slušati. Dijelio je osjećaje sa sugovornikom te sebe stavio na drugo mjesto. Naš razgovor nastavlja se sljedećih dana, a mi smo gradili sve čvršći odnos. Došao je još jedan dan našeg druženja pa tako i stoti razgovor. Pripremajući se započeti rečenicu pogledao sam ga. U njegovim crnim očima pronašao sam sebe, svog vjernog slušatelja, svoju obitelj.

Eva Vrgoč

Njih dvoje koji fotografiraju jedno drugo - istodobno

Dan je bio tmuran, vani je padala kiša, a meni su, kao i uvijek razne misli lutale po glavi. Tako sam se našla ispred jedne djevojke. Stajale smo jedna nasuprot druge. Nalazile smo se u najobičnijoj bijeloj prostoriji bez ikakvih detalja koji bi nam odvratili pažnju, ili se nama tako bar činilo. Svijetlost ju je samo sa jedne strane obasjavala. Druga polovica lica joj je bila gotovo pa u potpunoj tami. Pomalo je zastrašujuće koliko mozes promatrati jednu osobu, svaki detalj na njenom licu i svaki pokret pa cak i da su najmanji trzaji vidljivi. Kada su nam se pogledi susreli, zakoračila sam u novi svijet. Ušla sam u njen um i psihu. Gledale smo se ravno u dušu. Mašta me je predaleko odvela, osjećala sam se kao da nemam kontrolu nad sobom i svojim mislima. Izgubila sam se, ne u svojim mislima već u svojoj praznini. Odmaknula sam pogled. Nastavile smo. Gledale smo se, gledale i razmišljale. U potpunosti izgubivši pojam o vremenu i stvarnosti. Još sam malo tako stajala ispred ogledala kada sam se zapitala je li ovo normalno. Stojim pred ogledalom pola sata, gledam i vodim razgovor sama sa sobom. Možda to i nije loše s vremenom napraviti, malo upoznat samog sebe. Ljudi su zanimljiva bića i vole se međusobno fotografirati, ali rijetko 'ko je probao samog sebe.

Čitateljica

Zbirka sam

Nedovršenih priča, zaboravljenih viceva, zanemarenih stranica, tiskarskih grešaka

Sabrano sam djelo svega što ti nisi ni otvorila.

Razumjet ćeš (jednom).

(ne) točno

Često ležimo zajedno.

i pričam ti,

dok se noć u meni lomi,

kako još uvijek imam svoju filozofiju ljubavi.

Gdje ona mora malo da opeče.

I povrh svega,

mora da rani.

Ljubav nije mrtva –

Da je,

Bila bi to ravnodušnost.